

Bibliaóra – 2024. május 28.

Előfóhász: „Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: Érted is, amit olvasol? Erre az így válaszolt: Hogyan érthetném, ha valaki meg nem magyarázza? És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.” (ApCsel 8,30-31) Ámen.

Ének: 464. dicséret: „Jöjj, királyom, Jézusom...”

Előima: Nagy vagy Te, Urunk, csak mi ezt sokszor elfelejtjük. Egyedül Tiéd a dicsőség, de sokszor megspóroljuk a köszönetnyilvánítást. A Te bölcsességed mérhetetlen, de mi mindig mindent méricskélünk. Téged akarunk dicsérni, de mi csak porszemnyi részét alkotjuk a teremtettségnek. A halál nyomorúsága alatt élünk, a világ bélpoklosai vagyunk és úgy élünk, mintha hadvezérei és vezetői lennénk ennek a földnek. Mindig és mindennel dicsekedni akarunk, de Te a gőgösöknek ellenállsz. Magadnak választottál el és hívtál el a szolgálatra, hogy örömben Téged dicsőítsünk, de szívünk háborog, míg Benned el nem pihen. Add, hogy Igéd tanulmányozása során élni tudjunk azzal, hogy Szentlelked által Te tanítasz bennünket. Maradj velünk és állj mellénk, mert csak így leszünk a tieid. Álld meg bibliaóránkat és add, hogy egymást hite által épüljünk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Királyok II. könyve 5. fejezet: *„Naamán, Arám királyának hadseregarancsnoka nagyra becsült ember volt ura előtt, és tekintélyes, mert általa szabadította meg az Úr Arámot. Ez a férfi erős vitéz volt, de bélpoklos lett. Egyszer kivonult néhány arám rablócsapat, és foglyul ejtettek Izráel országából egy kisleányt, aki Naamán feleségének lett a szolgálóleánya. Ez így szólt úrnőjéhez: Bárcsak eljutna az én uram a samáriai prófétához, az majd meggyógyítaná a bélpoklosságából. Naamán erre ura elé járult, és elmondta, hogy mit beszélt az Izráel országából való leány. Arám királya ezt mondta: Menj csak el, én meg küldök egy levelet Izráel királyának. El is ment Naamán, és vitt magával tíz talentum ezüstöt, hatezer aranyat meg tíz rend ruhát. Átadta Izráel királyának a levelet is, amely így szólt: Most, amikor ez a levél hozzád érkezik, kérlek, hogy gyógyítsd meg bélpoklosságából szolgálómat, Naamánt, akit hozzád küldtem! Amikor Izráel királya fölolvasta a levelet, megszaggatta a ruháját, és ezt mondta: Hát Isten vagyok én, aki megölhet és életre kelthet, hogy ideküld ez énhozzám egy embert, hogy meggyógyítsam bélpoklosságából?! Értsétek meg, lássátok be, hogy csak ürügyet keres ellenem! Amikor Elizeus, Isten embere meghallotta, hogy Izráel királya megszaggatta a ruháját, ilyen üzenetet küldött a királynak: Miért szaggattad meg a ruhádat? Jöjjön ide hozzám az az ember, és majd megtudja, hogy van prófétája Izráelnek! Ezért Naamán elment lovaival és kocsijával, és megállt Elizeus házában a bejáratánál. Elizeus egy követet küldött hozzá ezzel az üzenettel: Menj, és fürödj meg hétszer a Jordánban, akkor újra*

megtisztul a tested! Naamán azonban megharagudott, elment, és így szólt: Én azt gondoltam, hogy majd kijön, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az Úrnak a nevét, azután végighúzza kezét a beteg helyen, és kigyógyít a bélpoklosságból. Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izráel minden vizénél? Megfürödhetnék azokban is, hogy megtisztuljak! Azzal megfordult, és haragosan távozott. Szolgái azonban odamentek, és így szóltak hozzá: Atyám, ha a próféta valami nagy dolgot parancsolt volna, azt megtennéd, ugye? Mennyivel inkább megteheted, amikor csak azt mondta, hogy fürödj meg, és megtisztulsz. Lement tehát, és megmerítkezett hétszer a Jordánban az Isten emberének a kívánsága szerint. Akkor újra tiszta lett a teste, akár egy újszülött gyermeké. Ezután Naamán visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben. Most azért fogadj el ajándékot a te szolgádtól! De ő így felelt: Az élő Úrra mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy nem fogadok el semmit! Bár unszolta, hogy fogadja el, ő hajthatatlan maradt. Akkor ezt mondta Naamán: Ha nem is fogadod el, hadd kapjon a te szolgád annyi földet, amennyit egy pár öszvér elbír. Mert nem készít többé a te szolgád sem égőáldozatot, sem véresáldozatot más istennek, csak az Úrnak! Csak azt az egy dolgot engedje meg az Úr a te szolgádnak, hogy amikor az én uram bemegy Rimmón templomába, hogy ott leboruljon, és ha az én kezemre támaszkodik, én is leborulhassak Rimmón templomában. Azt, hogy én leborulok Rimmón templomában, bocsássa meg az Úr a te szolgádnak! Ő így felelt neki: Menj el békével! Még nem jutott messzire Naamán, amikor Géhazi, Elizeusnak, Isten emberének a szolgálója ezt gondolta: Lám, az én uram kíméletes volt ehhez az arámi Naamánhoz, és nem fogadta el tőle, amit hozott. Az élő Úrra mondom, hogy utánafutok, és szerzek tőle valamit! Utána is eredt Géhazi Naamánnak. Amikor Naamán meglátta, hogy fut utána, leugrott a kocsijáról, elébe ment, és ezt kérdezte: Jól vagytok? Az így felelt: Jól. De az én uram ezt az üzenetet küldi: Éppen most érkezett hozzám két prófétatanítvány Efraim hegyvidékéről. Adj nekik egy talentum ezüstöt és két rend ruhát! Naamán ezt mondta: Kérlek, fogadj el két talentumot! Így unszolta őt. Majd bekötött két talentum ezüstöt két zsákba, és két rend ruhával együtt odaadta két szolgájának, azok vitték Géhazi elé. Amikor elértek a dombhoz, kivette a kezükből, és elhelyezte egy házban. Az embereket pedig elküldte, és azok elmentek. Azután bement, és ura elé állt. Elizeus ezt kérdezte: Honnan jössz, Géhazi? Ő így felelt: Nem járt a te szolgád sehol sem. De ő ezt mondta neki: Nem igaz! Az én szívem ott járt, amikor az az ember leszállt a kocsiról, és eléd ment. Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket, juhokat és marhákat, szolgákat és szolgálóleányokat végy? Ragadjon rád és utódaidra Naamán bélpoklossága örökre! És az olyan poklosan ment ki előle, mint a hó.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A nagy hadvezérek is, a nagy vitéz hősök is, lehetnek betegek. Mindenki lehet valamiben nagy vagy hős, de mindenki közülünk gyógyíthatatlan beteg. A bűn leprája, nyomorúsága rajtunk van. Naámán is nagy hadvezér, de leprás, vagyis a kor legnagyobb kórjával küzd. Csodálkozhatunk, hogy nem elkülönülve él vagy elkülönítve szolgál. Nagy feladat van rábízva. Nagy teher nyomja a vállát. De kétségkívül van gyógyulás. Mit tanulhatunk meg a szolgálólány életéből? Hogy szülei felkészítették az életre. Ő már ilyennel találkozott. Neki már ilyennel gyermekségétől fogva volt tapasztalata. Mit tanulhatunk meg a kislány életéből? Hogy nekünk is így kell világítani és Úrra mutatni! Nem a hadvezérek katonái, nem Naámán királya, nem a felesége, hanem egy rabszolgává lett gyermek olyan bizalomról beszél, olyan hittel beszél ennek az embernek a gyógyulásáról, mintha Ő lenne Isten követe. És végül mit tanulhatunk meg a pogány Naámántól? Hogy komolyan vette, amit hallott. Hányszor a hit dolgait, saját gyógyulásunkat és a kérdéseinkre megkapott isteni válaszokat nem vesszük komolyan. Elengedjük a fülünk mellett. Nem vagyunk befogadóak. Hallójárataink arra fókuszálnak, ami van, és nem arra, ahogy és amint lehet. Tanulni kell és tanulni lehet még a rabszolga hitéből, még a beteg hozzáállásából is, sőt nevelők és neveltetők mindennapi hitéből is. Nem is tudja elgondolni az ember, hogy mennyi lehetőséget szalaszt, mert nem figyel, mert nem alkalmas az idő, mert másképp látja, mert másképp hallja, mert szelektív és mindenre másképp reagál. De Naámán nem. Azonban van egy hibája. Csak úgy fogadja el a segítséget, ahogyan Ő gondolja. Másképp nem megy. A betegek rossz hozzáállása az élethez. Csak így lehet. Ismerek én is sok olyan beteget, aki nem tud magán segíteni, de csak egyfajta látásmód létezik a számára. „Csak ezzel a pokróccal indulok el otthonról, mert ha ezzel betakarnak, akkor nem fázom meg!” – mondta egy kerekesszékekben ülő beteg. „Csak ezzel a cipővel tudok vezetni, mert ebben stabil a lábam!” – mondta ugyanaz a kerekesszékekben ülő beteg. De van más segítség is, úgy ahogyan Isten kínálja. Elfelejtettük, hogy Ő is kínálja a szabadulás útját. Megfürdött és megtisztult. – ez volt a végkifejlett tevékenység, de ez a vég. Hogyan kezdődött Elizeus és Naámán találkozása. Elizeus szavai miatt Naámán megharagudott és megsértődött. Nagy botrány volt belőle. Hogy mondhat ilyet Isten szolgája. Voltak jobb gyógyvizek is, de azok nem segítettek. Voltak hasonló lehetőségek az ő országában is, de azok nem segítettek. Ő már ezt a fajta gyógymódot bizonyára többször kipróbálta, de hasztalan erőlködés volt az egész. Ilyen botrány minden isteni útmutatás. Ilyen botrány Jézus kereszttje. Hány ember számára a véres szenvedő alakja Krisztusnak nem kell. Gyávának, lenézettnek tűnik Isten Fia. Nem kell a botránykő, csak a sarokkő, a Győztes, a Feltámadott, a Mennybement... A szenvedést mindig el akarjuk kerülni és botránykővé változik. Még Krisztus szenvedése is. Végül mégis lement, mintha megalázkodna. Belemerült a Jordán vizébe hétszer, ahogyan a próféta mondta. Van egy pillanat,

amikor az emberi hőbörgést felváltja a gyógyulásba vetett hit. Van egy pillanat és eljön minden betegnél, amikor az evangéliumot komolyan veszi. Van, mert kapaszkodik. Van, mert gyógyulni szeretne és nagyobb benne a vágy és a reménység, mint saját csökönysége. Hány ember éppen az evangéliumot megismerve és meggyógyulva tudott bizonyosságot tenni többéves tapasztalatáról. Mert a csoda megtörténik, ha hallgatunk Isten szavára. Megtisztult a teste és megújult a lelke. Hol történt a csoda? A Jordánban, nem a nemes vizeknél. Az Isten által kiválasztott helyen, nem az ember által választott nemesebbnél nemesebb helyen. A mi megtisztulásunkat is egyedül a Koponyák helye biztosítja, ahol meglátja az ember, hogy érte folyt a drága vér. Jézus vére megtisztít és megújít. Nekünk már nem kell a Jordán, nekünk csak az egyszeri tökéletes ajándék kell. A Bárány vére a megtisztító erő és az egyetlen lehetőség a gyógyulásra. Végül a hála sem maradt el. Naámán tudja, hogy kinek tartozik földi értelemben, de Elizeus a menny felé irányuló hálára tanítja. Szolgája mohósága, de talán még nagyobb éhsége megkeresi és megtalálja Naámánt és ő elfogadja a hála jeleit. Elizeus azonban megbünteti. Sokszor elfelejtkezünk, hogy az emberek nem nekünk kell, hogy kifejezzék hálájukat, hanem a Cselekvő Istennek. Annyi mindent magunknak tulajdonítunk. Mi csináltuk. Mi rendeztük úgy a dolgokat, ahogyan történtek, közben pedig csak haszontalan szolgák és eszközök vagyunk. Csak azt tettük, amit kell. Adni kell. Erre vagyunk beállítva. Ha a kórház kórtermeibe belépünk, akkor csak a hálapénzre gondolunk. Ha egy irodába belépünk, ahol szívességgel találkoztunk, akkor csak a viszonzásra gondolunk. Nem lehet elnézni a másik segítségét. Nem lehet csak elmenni a másik szolgálata felett úgy. Isten mellett pedig szépen elsétálunk. Hála Isten iránt. Milyen kevés elég ahhoz, hogy azt mond a jó Istennek: köszönöm. A mai embernek nincs alázata, mert mindent másban mér. Pénzben, egy üvegben, abban, aminek örülne az ő segítője. Géházi abban vétkezett, hogy urának, a földi prófétának tulajdonított mindent és a maga javára akarta felhasználni Naámán gyógyulását, ami meg is történt. Vigyázzunk, hogy ne csináljunk üzletet abból, ami Isten kegyelmének és szeretetének a megnyilvánulása. Üzletelni, hálapénzt és hálaajándékot elfogadni ahelyett, hogy rámutatnánk kinek jár a tisztelet és dicsőség, bűn. Géházi büntetése Naámán betegsége. Vigyázz! Értékelj eszközként. Légy hasznos, de ne légy nagyratörő!

Közéneke: 363. dicséret: 1-4. versei: „Jön a harag napja lánggal...”

Újszövetségi alapige: Jelenések könyve 9. rész 13-21. versei: *„A hatodik angyal is trombitált, és hallottam egy hangot az Isten előtt álló aranyoltár négy szarva közül, amely ezt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldd el a négy angyalt, akik meg vannak kötve a nagy folyamnál, az Eufrátesznél. És eloldatott a négy angyal, akik készen álltak, hogy bármely órában, napban,*

hónapban és esztendőben megöljék az emberek harmadát. A lovasseregek száma hússzezerszer tízezer volt: hallottam a számukat. A látomásban ilyennek láttam a lovakat és a rajtuk ülőket: tűzvörös, jácintkék és kénsárga páncéljuk volt, a lovak feje pedig olyan volt, mint az oroszlánok feje, és a szájukból tűz, füst és kén ömlött. Ez a három csapás ölte meg az emberek harmadát: a tűz, a füst és a kén, amely a szájukból ömlött. Ezeknek a lovaknak az ereje a szájukban és a farkukban van, mert a farkuk kígyóhoz hasonló, és fejjel végződik, és ezzel ártanak. A többi ember pedig, akiket nem öltek meg ezek a csapások, nem tértek meg kezük alkotásaitól, hanem imádták az ördögöket és a bálványokat, amelyeket aranyból és ezüstből, rézből, kőből meg fából készítettek, és amelyek sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak; és nem tértek meg gyilkosságaikból, varázslásaikból, paráználkodásaikból és lopásaikból sem."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

János látomásaiban visszatérünk a mennyi liturgiához. A földről a mennyei jelenés kezdődik és következik. Az oltártól hangzik a hang. Az oltártól, amely Isten előtt van. Nem Isten hangja és nem is tudjuk meg, hogy kinek a hangja. Valaki azt mondja, hogy maga az oltár szólal meg. Valaki pedig a szentek imádságaihoz köti. Mindenképpen jó látni, hogy a mennyei hangra van szükség ahhoz, hogy az ember a sok nyomorúságból feltekintsen. Az első keresztyének is így éltek. A Fenevad földi tevékenységeiről a tekintetüket csak a mennyei hang tudja elfordítani. Istennek ugyanis üzenete van, célja van mindenki életével. A gyengeség diadala azáltal épül, hogy szólnak. Fentről üzennek. A menny pedig igazságot közöl. Nagy nyomorúságot hirdet. A négy angyal a négy égtáj felé mutat és az Eufráteszen túl meg vannak kötözve. Nem jött még el az ő idejük. Nagy veszedelem érkezik Kelet felől. Baljós hírek ezek. Izráel legveszedelmesebb ellenségei mindig Keletről érkeztek. Assíria és Babilon a pusztulás erői voltak. Itt végződött a Római birodalom, ők pedig szinte rettegésben éltek, hogy valaki őket megtámadja. A barbár erők kelet felől érkeztek. Ellenségek a kapuk előtt. Ante portas. A kapu és a bejárat tele ellenséggel. Milyen hatalmas biztatás. Aki titeket most leigáz, aki titeket most sakkban tart, annak is vannak félelmei. Fél a Kelet felől érkező veszedelemtől. Még a legkitartóbbak is félnek. A világ is fél és retteg, mert hatalma ideig való.

Végül nagyobb erő, mint négy angyalé lecsap és bizony megsebez. Sokkal nagyobb erők szabadulnak fel, mint a négy angyalé. Leírásuk újból félelmet kelt. Újból lovasok jönnek. Megszámlálhatatlan sereg ez. De ezeknek a lovasoknak semmit sem kell tenniük. Csak a lovon maradni. Már a megjelenésük, tartásuk félelmet keltő és iszonyatos sebeket ejtő. A lovak ejtik a nagy sebek, a lovasok feladata, hogy a lovakon maradjanak. Ezek szinte mutált és hibrid állatok, amelyek ártanak, ölnek és félelmet keltenek. Mindent maguk körül felperzselnek. Semmire sincsenek tekintettel. Mindent megölnék és elpusztítanak. Nyíltan

gyilkolnak. Nyíltan erővel lépnek fel. Az emberiség egy harmadát kipusztítják. De nem hal meg mindenki. Van, aki túléli. A végső értékelés sem marad el, bizony mindez, amit történt, az emberek számlájára írható. Ezek csak olyan figyelmeztető szignálok, amelyek ott lógnak a levegőben. Ha az emberek elfordulnának gonosz dolgaiktól, amelyeket fényes nappal végeznek, akkor közvetett módon tudnának segíteni magukon. De ki tudja? Nem késő bánat mindez? Ezek olyan büntetések, amelyek emberi cselekedetek következményei. Kölcsön kenyér visszajár című fejezetek az életünkben.

Sokan ma is azt gondolják, hogy semminek sincs következménye. Bűnt bűnre halmozhatunk, mert úgy is megússzuk. Az emberek azonban elsősorban maguknak okoznak rosszat, ha gonoszul cselekednek. Saját hozzáállásukkal. Saját életvitelükkel. Saját csökönységükkel. Saját cselekedeteikkel. Isten mindent megítél. Milyen hatással vannak bűneid a környezetedre? Milyen hatást gyakorolsz a környezetedre saját döntéseiddel? Az életterünk szűkül bűneink során. A vizek szennyezése, a levegő fajtája, az állatállományok csökkenése vagy épp szaporulata mind-mind befolyásolja életünket.

Gondold meg, ember, hogy Isten országának a munkálója, az evangélium megélője leszel ebben a világban, vagy egy olyan világot alkotsz magadnak, amelynek középpontjában te állsz, te jársz, te élsz és te halsz. „Itt élned s halnod kell...” Az emberek halálának a méltósága egyre kiveszőben van. Az orvos is úgy áll hozzá az élethez: „Mit akarnak tőlem, hisz a nagypapa, a nagymama már kilencvenen túl vannak!” De hát élve senki sem ássa ki a maga sírját. Az élethez és a halálhoz való viszonyunk határoz meg minket. Pusztulást vagy jövődöt birtoklunk? Életet munkálunk vagy halált nemzünk? Vizsgáljuk meg ma cselekedeteinket. Gondoljuk át tetteinket. Formáljuk gondolatainkat olyan téren, hogy az életet plántáljuk. A holnapra, még ha nehéz is, de arra fókuszáljunk úgy, hogy érezzük: „Minden napnak megvan a maga baja.” Ne legyünk restek! Ne legyünk személyválogató, mert bolygónk holnapja nemcsak attól az Úrtól függ, Aki úgy szerette ezt a világot... (ld. Jn 3,16), hanem tőlünk is, akik Őbenne és Őáltala élünk. Nyomorúságunk van és lesz, de bízunk, mert Jézus legyőzte a világot. (ld. Jn 16,33) Nem a világ, hanem a benne élő emberek hozzáállása kell, hogy változzon, mert a hús-vér testek, ha nem válnak a Szentlélek templomává (ld. IKor 3,16), akkor pusztulás és kárhozat lesz az osztályrészük.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „A halló fület és a látó szemet egyaránt az Úr alkotta (Péld 20,12).” Ámen.

Ének: 36. zsoltár: „A gonosztevőnek dolgán,...”